

Usuteadusekooli tegevusest

1939/40. õppeaastal

Meie liidu usuteadusekoolis lõppes õppetöö 24. mail. Tagasi vaadates möödunud õppeaastale võib öelda, et see on olnud kõigiti edukas. Õpilased on õpetajate juhatusel tublisti töötanud ning selle tulemusena võivad kõik õpilased edasi saada järgmisesse klassi. Esimese klassi lõpetas 9 õpilast, teise 11 õpilast, kolmanda klassi 8 õpilast. Esile tõstmist väärib kolmanda klassi õpilaste töö. Ühes meie kooli lõpetamisega sooritasid nad ka eksamid Tallinna riiklikus eksamiskomisjonis ametliku realkooli lõputunnistuse saamiseks. Eksamite tulemuste tagajärjel on 3 lõpetajat juba saanud riikliku realkooli lõputunnistuse, ning teised saavad selle sügisel. Selle tunnistusega nad pääsevad edasi õppima teistesse koolidesse. See asjaolu näitab, et vanemad võivad kartuseta saata oma lapsed meie kooli õppima.

Hingamispäeval, 25. mail oli Merepuiestee palvelas III lennu pühenduskoosolek, mille puhul pühendusjuttuse pidas liidu esmees vend Mägi. Oma juttuse aluseks võttis ta käesoleva aasta lennu motto: „Nii kui mu Meister soovin olla ma.“ Kokkuvõttes ütles ta oma südamest tulnud ja sügavasti läbimõeldud juttuses järgmist:

Mis põhjustab meid olema nii kui meie Meister. Miks olete enestele valinud selle motto. Selleks on kolm põhjust. Esiteks, Kristus on see, kes ta on; ta on muutmatu; ta püsib alati ühesugusena. Teiseks, Kristus on meie eeskuju, nagu sellest kirjutab apostel Peetrus. 1. Peetr. 1, 21. Kristus jättis meile eeskuju, et elaksime tema jälgedes. Issanda ümmardaja kirjutab noortele, et nemad peavad jälgima suunda, mida Kristus on käinud. Noorte eeskuju on Kristus. Tema tulemise otstarve oli ju see, et näidata õiget eeskuju, olla meister. Ta on meie eeskuju igas asjas. Ta elas Naatsaretis keset kurje inimesi. Sealt ei loodetud midagi head. Kuid ometi ei hirmutanud teda ükski asi. Tema elu oli püsiva energia eeskuju. Kolmandaks, meie Meistril on kannatust meiega. Seepärast võime hoida vürst Immanueli lippu kõrgel.

Milles tahame olla nii kui meie Meister. Esimeseks andumuses ja eneseohverdamises. Kristus andus ja võitles kui inimene. Ta jättis taeva au maha ja võitles, võitis ning jäi puhtaks

inimesena. Seepärast peab meiski olema niisamasugune meel nagu oli temas. Vil. 2, 5. Teiseks peame olema oma Meistri sarnased usalduses Jumalale. Matt. 8, 23. Kristus kui inimene usaldas Jumalat ning Jumala vägi võis teotseda tema läbi. Kolmandaks on ta meie eeskuju kindlas ja kõikumatus usus. Matt. 17, 20. Kas on meil sellist usku, nagu seda oli meie Meistril. Kas peame oma usust kinni, nagu seda tegi meie Meister. Kui meil on selline usk, siis oleme tõeliselt õnnelikud. Neljandaks peame olema oma Meistri sarnased sõnakuulmises. Joh. 6, 38. Tema tuli taevast maha mitte oma, vaid Jumala taht teostama, ja ta tegi seda sõnakuulelikult. Meie ei saa endid maisest elust välja lülitada, kuid me peame olema alati sõnakuulelikud ega tohi ohverdada oma põhimõtteid. Viidendaks, ka võidus on Kristus meie eeskuju. Ilm. r. 3, 21. Nii kui meie Meister läks võidule, nii peame ka meie võitma, et võiksime kord igavesti elada. Meist peab kaduma meie maine mina, kelle asemele tuleb meie Meister — Kristus. Kal. 2, 20.

Vend Mägi tõi oma juttuses arvurikkaid väljavõtteid öde White'i teosest „Tunnistused noortele“, mis valgustavad suurepäraselt noorte eluteed. Seda raamatut peavad noored uurima, et olla Meistri sarnased. Seda soovitas ta ka lõpetajail teha.

Hingamispäeva õhtul kell 7 oli samas palvelas õppeaasta lõpuaktus. Rohkearvulise kuulajaskonna ees esinesid õpilased ja koolilõpetajad sisuka kavaga, milles nii mõnigi pala oli lõpetajate oma looming. See asjaolu tõendab seda, et adventnoortel on talente, mida tuleb kasutada Jumala auks.

Aktusekõne pidas koolijuhataja vend R. Vindlas, andes ka lõpetajaile lõputunnistused välja. Kooli lõpetasid järgmised õpilased: Vilma Haab, Ilme Meidla, Raimond Midri, Aliis Lepp, Öie Raidme, Olvi Rebane, Johannes Ronk ja Kaljo Tiitre.

Rohkete tervituste ja soojade soovide saatel valgus koolipere laiali, et suvel ammutada uut jõudu töö jätkamiseks sügisel. Lootes ja uskudes, et Jumal hoiab ka edaspidi oma varjava ja õnnistava käega meie kooli, lõpetas vend Ed. Mägi õnnistust paludes õppeaasta lõpuaktuse.

Kuidas võib edendada kristlikku kasvatust

Ükski töö, mida teeb viimne kogudus, ei too nii suurt kasu kui kristliku kasvatusedendamine. Alles igavik ilmutab, kui palju sellest on olnud kasu. Kuid ka see, mida meie silmad näevad ja meie ajalugu näitab, tõendab meile selle väärtuse rikkust. On kindlaks tehtud, et 91% noortest, kes õpivad meie koolides, kaks või kolm aastat, pöördub ning ristitakse koguduseliikmeiks.

See tõsiasi, et nii suur protsent meie koolide õpilasi annab oma elu Jumalale, peaks julgustama meid kõige suuremaid pingutusi tegema selleks, et tuua kõik meie noored meie oma koolidesse.

Ükski kogudus ega liit ei tohi jääda rahule, kui kümned või sajad tema noortest veel ei oma kristliku kasvatusedenduseid. Kus võimalused selleks puuduvad, seal peaks neid võimalusi loodama palvetamise ja plaanitamise läbi.

See ei ole mitte ainult juhuslik kohustus, vaid pühalik vastutus. Kas ei ole tõendatud tuhat korda, et kristlike koolide asutamine, kus õpetatakse kristliku kasvatusedenduse põhimõtteid, tähendab meie noorsoo päästmist. Seda vastutust peaks seepärast alati seatama iga uskliku ette.

Kristlikkude koolide muretsemine meie noortele on küsimus, mida peaks kandma igapäev oma südamele, niihästi evangeeliumitööline kui ka koguduseliige, sest selle teostamine nõuab võimalikult head juhtimist ja hoolikat korraldust, et saada soovitud tulemusi. On soovitatav moodustada igas koguduses üle terve liidu nõukogu, kelle ülesandeks on koguda lapsi ja noori meie koolidesse. Selline plaan on oma väärtust tõendanud. Põhjuseks, miks mõnes kohas meil ei ole koole, on see, et puudub juhtimine ja isiklik pingutus. See on meie suurest tööst üks haru, mille kohta võiks tarvitada vanasõna: mis on väärt teha üldse, on väärt teha hästi.

Rahapuudus on harva, kui üldse, põhjuseks, et meil ei ole kooli seal, kus seda vaja oleks. Alati võib leida teid vahendite muretsemiseks, kui meie südamed on täidetud soovist anda kristlikku kasvatust oma noorsoole.

Paljudes meie liitudes on asutatud kasvatusedendusefond, millest kogudused võivad saada abi, kui neil on alguses suuri kulusid kooli asutamisel. See plaan on paljudel juhtumel olnud otsustav tegur jumaliku plaani läbiviimiseks. Ükski liidu ega koguduse evangeeliumitöö plaan ei ole täiuslik, kui seal ei ole kantud hoolt meie noorte päästmise eest Jumalast antud kristliku kasvatusedenduse plaani läbi. See on lühinägelik plaan, kui muretsetakse tuhandeid dollareid noorte kasvatusedenduseks paganamaailmas, aga oma noored meie oma kodudes jäetakse hooletusse. Oleme kindlad, et

väljendame Kristuse oma arvamist selles asjas, kui ütleme: „Seda peab tegema ja teist ei pea mitte maha jätma.“

Kuid me ei tohi kunagi unustada, et iga plaan tuleb asetada Meistri jalgade ette tõsisel usul ja palvel. Sel teel lahendatakse palju keerulisi probleeme meie noorte kasvatusedenduses.

Hoiatuse valguses, mida oleme saanud prohvetikuulutuse-vaimu ja selle läbi, mis oleme juba näinud mõnes maailma-osas, peaksime kindlasti mõistma, et mis me kavatsime teha oma noorsoo kasuks, et neid ette valmistada viimseks suureks võitluseks, seda peaksime tegema kiiresti. Me loeme: „Varsti suletakse kõik meie koolid.“ (*Tunnistused, 5. anne, lk. 156*).

„Kui me kogudusena ja üksikisikutena tahame seista süütutena kohtus, siis peame tegema rohkem pingutusi oma noorte kasvatamiseks.“ (*Nõuanded õpetajaile, lk. 43*).

Kogudusekoolide kohta antakse meile järgnev jumalik juhised: „Kohtades, kus on väheseid usklikke, ühinegu 2 või 3 kogudust lihtsa hoone ehitamiseks kogudusekooli jaoks. Kõik kandku oma osa kuludest. On viimane aeg hingamis-päevapidajail eraldada oma lapsed ilmlikest seltskonnast ja anda need kõige paremate õpetajate hoolde, kes teevad Piibli kogu õppimise aluseks.“ (*Tunnistused, 6. anne, lk. 109*).

„Iga usklik peaks praegu endalt küsima, kas tema edendab seda suurepäraselt plaani meie poegade ja tütarde päästmiseks. Ükskõiksus selles asjas on patt. Vanemad ja õpetajad ei hinda töö suurust, mis neile on antud noorte kasvatusedenduses. Iisraeli laste kogemused on kirjutatud meile, kelle peale on tulnud maailma ots. Nagu nende päevil, nii tahab Issand ka nüüd, et lapsed kogutakse välja nendest koolidest, kus valitsevad ilmlikud mõjud ja et need pannakse meie oma koolidesse, kus Jumala Sõna on pandud kasvatusedenduse aluseks... Ainult Jumala vägi võib hoida meie lapsi selle eest, et kurjusevool neid ära ei vii. Vastutus, mis lasub vanematel, õpetajatel ja koguduseliikmel — teha oma osa koos Jumalaga, on suurem kui sõnad võivad seda väljendada.“ (*Nõuanded õpetajaile, lk. 166*).

Sellepärast peame alati mõtlema suurele ülesandele, mis Jumal on andnud igale usklikule. Põhjus, miks paljudel kogudustel on rahalisi raskusi kogudusekoolide ülalpidamisel, on see, et iga liige ei ole teinud oma osa.

On ülim aeg meie kogudustele ja liitudele teha suurimaid pingutusi, kuni tuhandet rohkem tunnevad oma vastutust, ükskõik kas nad on vanemad või mitte, ning hoolitsevad selle eest, et igal poisil ja tüdrukul oleks võimalik saada kristlik haridus.

L. K. Dickson.

Kristliku hariduse päevaks

Adventrahval on rohkesti erilisi päevi, sest tema huvid on mitmekülgsed. Tänaasel hingamispäeval mõtleme kristliku hariduse tähtsusele. Meie liidus on olemas juba kool, kus noored võivad õppida piiblit ja saada ka keskkooli hariduse. Selle tähtsust on mõistnud meie õed-vennad. Liidu nõukogu oma talvisel istungil võttis vastu järgmise otsuse meie usuteadusekooli edasitöötamise kaasaaitamiseks. See otsus kõlab järgmiselt:

Uute õpilaste värbamine usuteadusekooli.

Kuna liidu usuteadusekool annab usulise kasvatus ja täieliku keskkooli hariduse, siis soovime, et

1) kõik liidu evangeeliumitöölised ja koguduseliikmed, kes kavatsevad oma lastele anda keskkooli hariduse, saadaksid need õppima usuteadusekooli;

2) et kogudused aitaksid kanda vaeste ja andekate õpilaste koolikuludid, makstes selleks summasid toetatavate õpilaste arvele;

3) et evangeeliumitöölised ja kogudusevanemad peaksid eriti silmas kuue-klassilise algkooli lõpetanuid ning soovitaksid neil edasi õppida meie usuteadusekoolis.

Kuid meie ei ole veel teinud küllaldaselt selleks, et anda oma lastele kristlik haridus. Meil puuduvad veel kogudusekoolid — algkoolid. Kas ei ole saabunud aeg selleks, et mõelda tõsiselt sellele, kuidas kasvatada kristlikult oma väikesi lapsi, kes käivad algkoolides. Mulle jättis väga sügava, ühtlasi aga ka valusa ja kurva mulje järgmine sündmus.

Hingamispäeval, 25. mail pärast pühendusjulist, mille pidas liidu esimees vend Eduard Mägi usuteadusekooli III lennule, tuli minu juurde üks algkooliõpilane. Ta ruttas kiiresti rahva vahelt läbi, tuli minu juurde ning meie vahel oli selline kõneline: „Kas olete Usuteadusekooli (Lõpp pöördel)

Tänavune lõpetajate klass.

Istuvad vasakult: V. Haab, K. Tiitre, koolijuhataja R. Vingtglas, R. Midri, A. Lepp. Seisavad: Ö. Raidme, O. Rebane, J. Ronk, J. Meidla.

All: Usuteaduskooli õpetajad ja õpilased 1939/40. õppeaastal.

Kristliku hariduse päeva kava

hingamispäeval, 1. juunil.

1. Alguslaul ja palve.
2. Kuidas võib edendada kristlikku kasvatust? (Käesolevas „Misjoniteateis“ leiduv artikkel ettelugemiseks).
3. Kristliku hariduse päevaks (Ettelugemiseks.)
4. Kõne teemal: „Mida võin mina teha kristliku hariduse kasuks?“
5. Lõpulaul ja palve.

Preestriamet vanas seaduses

M. L. Andreassen

Sel ajal kui Mooses oli mäe peal saamas õpetusi Jumalalt pühamu ehitamiseks, väsis rahvas teda oodates. Ta oli rohkem kui kuu aega ära olnud, ja nad ei teadnud kunas või kas ta üldse tagasi tuleb. Nad ütlesid: „Me ei tea mis temale on juhtunud.“ Seepärast palusid nad Aaronit teha neile jumalad — nii nagu neil oli olnud Egiptuses, — et nad võiksid neid kummardada ja olla lõbusad egiptlaste pühade ajal. Aaron oli nõus täitma rahva ettepanekut ja varsti oligi kuldvasikas valmis, millest rahvas ütles: „Need on su jumalad, Iisrael, kes sind Egiptusemaalt siia üles toonud.“ 2. Moos. 32, 4.

Aaron ehitas altari ja kuulutas püha Jehoo-vale. Ohverdati põletamise- ja tänuohvrid, „ja rahvas istus maha sööma ja jooma ja tõusis üles mängima.“ Salm 6. Muidugi, Mooses ei teadnud sellest midagi, kuni Jumal talle teatas: „Nemad on äkitselt ära lahkunud tee pealt, mis mina neile käskisin. Nemad on enestele teinud valatud vasika, ja selle ette kummardanud, temale ohverdanud ja öelnud: Need on su jumalad, Iisrael, kes sind Egiptusemaalt siia üles toonud.“ Salm 8.

On kindel, et Jumal katsus Moosest läbi sellega, et lubas selle rahva ära kaotada, et Moosest teha suureks rahvaks. Aga Mooses seisis rahva eest ja palus Jumalat neid alal hoida, ja Jumal nõustus armulikult tema palvega. „Ja Jehoova kahetses kurja, mis ta ähvardanud teha oma rahvale.“ Salm 14.

Tõenäoliselt ei olnud Mooses ette valmistatud olukorrale, mis talle mäelt alla tulles silmi puutus. Rahvas hõiskas ja tantsis nagu seda iseloomustas Joosua: „Sõdimise hääl on lecris.“ Salm 17. Kui Mooses nägi kui kaugele Iisrael oli läinud, et nad olid tegelikult andunud kiimalisele paganlikule tantsule, mis nad olid õppinud Egiptuses, tema „viha hakkas põlema.“ Ta oli alles nüüdsama saanud Jumalalt kaks käsulauda kümne käsuga. „Ta viskas laudad oma käest maha ja murdis need katki mäe all.“ Salmid 16, 19.

Tavaliselt mõeldakse, et nende laudade katkimurdmine oli Jumala ees suur patt. Kahtlemata oli see tegu sümboolne. Iisrael oli patustanud. Nad olid seaduse murdnud. Jumal ei noominud Moosest. Ta ainult kirjutas needsamad käsud uuesti kahele kivilauale. Seegi võib omada süm-

Kristliku hariduse päevaks (lõpp)

juhataja?“ — „Olen küll.“ — „Miks teil sellekooli juures algkooli ei ole? Millal asutate selle?“

Mida pidin sellele tõsisele küsimusele vastama? Ma ei saanud talle midagi kindlat ütelda. Ja valutava südamega pidin vaatama kuidas see poiss lahkus kurvalt.

Püüame tänasest peale teha midagi selle küsimuse jaoks, nii et meil pole vaja kuulda enam seda pooleldi etteheitvat ja kurba küsimust: „Miks teil pole algkooli?“

R. Vinglas.

TEATEID ADVENT-USUÜHINGUTE USUTEADUSE KOOLI 1940/41. ÕPPEAASTA KOHTA.

Uute õpilaste vastuvõtmine liidu usuteaduskooli eelseisvaks õppeaastaks on avatud. Kooli esimesse klassi võetakse õpilasteks neid, kes on lõpetanud kuueklassilise algkooli. Kooli teise klassi võetakse neid õpilasi, kes on lõpetanud progümnaasiumi III või reaalkooli I klassi, kooli III klassi neid, kellel on progümnaasiumi IV või reaalkooli II klassi tunnistus.

Kooli astuda soovijail tuleb täita koolikantseleist saadaolev avaldus, millele peab juure lisama koolitunnistuse ja perekonnaseisutunnistuse (vorm nr. 8). Avaldused ühes nõutavate dokumentidega

saata koolijuhataja nimele Tallinn, Merepst. 14-a.

Kool on kolme õppeaastaga ning töötab reaalkooli õppekava järgi, kusjuures usuteaduslikke aineid õpetatakse suurendatud tundide arvu juures. Kooli lõpetajad saavad vastavate eksamite sooritamisel tunnistuse, millega pääseb gümnaasiumi, seminari ja kõrgema astme kutsekoolide vastuvõtu-eksameile.

Meie kooli õpilased saavad raudteel sõidu puhul sõiduhinnaalandust, mis on eriti tähtis neile õpilastele, kes elavad Tallinnast eemal. Õpilastele kuni täie 20 aasta vanuseni antakse iga sõidu puhul 50% sõiduhinna alandust. Õpilastele vanusega üle 20 aasta antakse õppetöö ajal igal pühapäeval või pühal, sügiseste korralduspäevade, jõulu-, ülestõusmise- ja nelipühade ning suvisel õppetöö vaheajal ühekordseks edasi-tagasisõiduks õpilase poolt soovitud jaamade vahel 50% sõiduhinna alandust.

Vastavad tunnistused sõiduhinnaalanduse saamiseks antakse välja kooli kantseleist. Tunnistusele on vaja õpilase päevapilt suurusega 4×5 sm.

Tallinna piirides saavad õpilased hinnaalandust ka trammi- ja autobuseliinil.

Sooviavaldusi kooli astumiseks võetakse vastu kuni jätkub ruumi. Lähemate andmete saamiseks pöörduda koolijuhataja R. Vinglase poole aadressil Tallinn, Merepuiestee 14-a.

Õppetöö algab 27. augustil.

boolse tähenduse. Seadus ei hävinud seaduse-
laudade purunemise läbi — Jumal kirjutas selle
uuesti.

Patt, millesse Iisrael oli langenud, oli Juma-
lale valus teada. Jumal oli teinud neile suuri
asju. Ta oli vabastanud nad orjusest. Ta oli ava-
nud neile Punase mere. Käsk oli kuulutatud Siin-
nailt piksemürina ja välgulöömise saatel. Jumal
oli astunud nendega lepinguvahekorda ja nad
olid selle lepingu ohvrivere läbi kinnitanud. Aga
nüüd olid nad taandunud Jumalast ja kõik tema
töötused unustanud. Oli saabunud aeg otsusta-
vaks tegutsemiseks. Pidi olema teada, kes on
Jumala poolt, sest kindlasti ei olnud kõik läinud
eksiteele. Mooses avaldas üleskutse: „Kes Je-
hoova päralt on, see tulgu mu juure.“ Iisrael oli
kahevahel. Tollest määratust hulgast oli ainult
ühel suguharul julgust välja tulla. „Siis kogu-
nesid tema juure kõik Leevi pojad.“ Salm 26.

Kahtlemata see Leevi suguharu julge tegu
mõjutas neid valima Jehoova teenimise. Pöörde
silmapilgul asetasid nad endid õiguse poolele ja
Jumal tasus neile seega, et nad valiti esitesündi-
nute asemele Jumala eriliseks omandiks ja
templi teenijaiks. 4. Moos. 3, 5—13. Ühele pere-
konnale, nimelt Aaronile, usaldati preestriamet,
kuna ülejäänud osal tuli „teha kõige koguduse
tegemist koguduse telgi ees“ ja „hoida kõiki
koguduse telgi riistu.“ Salmid 7. 8.

„Need on preestrid, kes olid võitnud, keda ta
pühis, et nad pidid preestriameti peal ole-
ma“; neil oli teha kõige otsesemad jumalateenis-
tuse tööd koguduse telgis, süüdata põlema lam-
bid, suitsutada viirukit, ohverdada mitmesugu-
sed ohvrid põletamisohvri altariil, riputada verd,
seada kõik korda, panna lauale ettepanemis-
leivad ja need ära süüa, hoida alal käsu õpetust
ja tundmist. 4. Moos. 3, 3; 2. Moos. 30, 7. 8;
3. Moos. 1, 5; 24, 5—9; Mal. 2, 7. Kõik preest-
rid olid leviidid, aga kõik leviidid ei olnud preest-
rid. Preestriamet oli varutud Aaronile ja tema
järeltulijatele. 4. Moos. 3, 1—4; 2. Moos. 28, 1.

Preestrid moodustasid klassi, mis oli muust
rahvast eraldatud. Ainult nemad võisid teenida
templis, olles ohverdamisgevusega kõige lähe-
mas ühenduses. Varematal aegadel oli igal isi-
kul luba ehitada altar kuhu soovis ja seal
ohverdada ohvreid, aga hiljem sai seaduseks, et
ainult Jeruusalemas võidi ohvreid ohverdada
ja ainult preestrid võisid seal ametikohuseid
täita. See andis preestritele suure võimu ja mõju.
Nende järelevalve all oli kogu rahva väline ju-
malateenistus. Nemad valvasid templi piirkonda.
Ainult nende läbi võis Iisrael juurde pääseda
õnnistustele, mille seadust sümboliseeris vere
pealeriputamine ja viiruki suitsutamine. Ainult
nemad võisid liikuda templi pühitsetud maa-
aladel ja Jumalaga läbi käia.

Preestrid pidid kontrollima mitmesuguseid
kodaanlikke ja era asju. Nemad otsustasid millal
inimene oli vormilikult roojane ja neil oli võim
teda kogudusest eraldada. Pidalitõve ülevaatus
oli nende hooleks jäetud ja nende sõnast olenes
otsus, kas inimene ühiskonnast välja heideti või
mõni maja lammutati. 3. Moos. 13, 14. „Hoiduge
pidalitõve vea eest, et te väga katsute teha kõik
seda mööda, mis preestrid, leviidid, teid võta-
vad õpetada, otsekui ma neid olen käskinud,
nõnda peate teie katsuma teha. Tuleta meele
seda, mis Jehoova su Jumal Mirjamile tegi seal
tee peal, kui teie Egiptusest olite välja tulnud.“
5. Moos. 24, 8. 9.

Ainult preestrid võisid inimese pärast eral-
dust uuesti ühendada perekonnaga. Teatud eba-
ustavuses kahtlustamise juhtumitel oli neil võim
õigeks mõista. 4. Moos. 5, 11—31. Käsu õpeta-
mise läbi võisid nad rakendada oma suurt mõju-
võimu ja autoriteeti isegi paljudesse igapäevase
elu asjadesse. Raskemate süüasjade harutlemisel
võtsid preestrid osa kohtuistungitest ja lange-
tasid kohtuotsusi, mitte ainult usulisis vaid ka
puht kodaanlikes asjus — „riiu asjad su vära-
vais.“ 5. Moos. 17, 8. Nende otsus oli lõplik. Ini-
mesi oli manitsetud tegema „käsuõpetuse sõna
järele, mis nemad sulle õpetavad, ja kohtuseadu-
se järele, mis nemad sulle ütlevad.“ „Ja see
mees, kes uhkuse pärast teeb, et ta mitte preest-
rit, kes seisab seal Jehoovat su Jumalat teeni-
mas, ega kohtumõistjat ei võta kuulda, seesama
mees peab surema ja sa pead kõik kurja Iisrae-
list ära saatma.“ Salmid 11. 12. (Vaata ka 5.
Moos. 19, 17.)

On kergesti arusaadav, et inimeste kogu, kes
kontrollis rahva jumalateenistust, käsu seleta-
mist ja õpetamist, isiklikke ligemaid sugulus-
vahekordi ja seaduste täitmist, võis tarvitada
oma võimsat mõju rahva suhtes heaks või kur-
jaks. Lisatuluna tuli selle juurde prestiiž (üle-
olek), mis kuulus nende kutsele ja mis vähe-
malt hilisematel aegadel võttis laia ulatuse. Me
võime uskuda, et preestrid moodustasid vägagi
omaette organisatsiooni.

Preesterkonna eesõigused olid väga suured
ja nende õigusi kaitsti väga südilt. Ainult Aaron
ja tema järeltulijad võisid ohvriteenistusel ame-
tikohuseid täita. 2. Moos. 28, 29; 3. Moos. 8—10;
4. Moos. 16—18. Mitte keegi teine ei võinud saa-
da preestriks, kui ta ei olnud sündinud selles
perekonnas. See andis otseselt suure tähtsuse
sünnile ja suguvõsa registrile, mis sündi tõen-
das. Iga preester oli kohustatud kindlaks tege-
ma enese põlvnemise Aaronist vastuvaidlematu
tõendusega. Selle sugukonna ahelas ei tohtinud
olla ainustki lõhet. Iga aste pidi olema selge.

Iga preestrikandidaadi sugupuu (põlvnemis-
registri) uurimine sai teatud preestrite üles-

andeks. Hiljem võttis selle ülesande ensele ülemnõukogu (sineedrium), kes osa oma ajast veetis selle tööga. Kui preester oli edukalt tõendanud oma sugukonna päritud ametiõiguse ja oli nõudmise kohaselt füüsiliselt läbi vaadatud, ja kui tal ei olnud takistavaid kehalisi vigasid, — siis pandi talle selga ametivormina valge kuub ja ta nimi kirjutati ametlikult tunnustatud preestrite nimistusse. Võib olla, et Ilm. 3, 5. on põhjendatud sellele kombele. Vastandina sellele, kui ta ei rahuldanud eksamineerijaid — siis ta riietati musta.

Kui põlvnemisregister oli rahuldav, siis kehaline viga ei takistanud preestrit osa saamast elatisest, mis anti templi preestritele. 3. Moos. 21, 21—23. Kui viga polnud liig silmapaistev, siis ta võis isegi teenida mõnes vähem tähtsas ülesandes, nii kui oli altari puude korrastamine või valveteenistus.

Kuna preestriamet oli väga püha, seepärast oli täpne korraldus, kellega tohtis ja kellega ei tohtinud abielluda. Preester ei tohtinud abielluda naisega, keda mees oli ära ajanud või lahutanud. Ta ei tohtinud abielluda pordiku elu elanuga (libuga) või rüvetatud tüdrukuga. 3. Moos. 21, 7. 8. Ta võis abielluda ainult õilsa neiu või lesega. Ülempreestril oli keelatud abielluda isegi lesega. „Ja ta peab naise võtma tema neitsi põlves. Ei lesknaist ega äraaetud ega ärateotatud hoora, neid ei pea ta mitte võtma, vaid ühe neitsi oma rahva seast peab ta naiseks võtma.“ 3. Moos. 21, 13. 14.

Samuti ettevaatlikud pidid olema preestrid tseremoniaalse rüvetamise suhtes. Nad ei tohtinud mitte puudutada surnud keha (laipa), välja arvatud kõige ligema sugulase oma. Ülempreester pidi keelduma isegi sellest. 3. Moos. 21, 1—3; 11. Igas elutoimingus pidid olema preestrid teadlikud vajadusest — hoiduda kõigest, mis võib rüvetada. Ja see ettevaatlikkus füüsilise rüvetamise suhtes oli ainult võrdkuju (sümbool) suuremale vaimsele puhtusele. „Jehoova pühitsus“ oli preesterkonna märgusõna.

Preestritel ja leviitidel ei olnud maaomandeid nagu teistel suguharudel. „Jehoova tuleohvrid ja ta pärisosa peavad nemad sööma. Aga pärisosa ei pea temal mitte olema tema vendade seas, Jehoova, see on ta pärisosa, nõnda kui ta temale öelnud.“ 5. Moos. 18, 1. 2. Maa asemele andis Jumal preestritele kindla osa ohvreist, mis rahvas tõi. Peale põletamisohvri, mis altaril täielikult põletati, ja peale mõne kindlaks määratud ohvri, said preestrid igast ohvriloomast kaela, pea ja sisikonna. 5. Moos. 18, 3. Samuti said preestrid esimese vilja teraviljast, veinist, õlist ja lambavillast. Lisaks sellele anti preestritele peent jahu, söömaohvrid, mis olid küpsutatud ahjus või praepannil ja olid õliga võitud,

või kuivatatud. 3. Moos. 2 : 3. 10. 1. 2. 3. 4. 5; 24, 5—9. Põletamisohvrist said nad naha. 3. Moos. 7, 8. Sõja ajal langes ka sõjasaagist kindel osa preestritele; kõigist inimestest, loomadest ja kullast. Aegajalt ulatus nende omand tähelepanuväärivate summadeni. 4. Moos. 31, 25—54. Kõik ülestõstmise- ja kõigutamiseohvrid läksid preestritele. 4. Moos. 18, 8—11. Samuti läksid preestritele kõik pühendusohvrid. Salm 14.

Esitesündinud Iisraeli loomadest ja inimestest kuulusid preestritele; „aga esimese poeglapse pead sa ikka andma lunastada,“ s. o. ta pidi maksma kindlaks määratud summa, viis seeklit (rahaühik), iga esitesündinud lapse eest. Salmid 15—19. Juubeliaastal langesid preestrite omandiks põllud, mis ei olnud lunastatud, või põllud, mis olid müüdnud ega olnud jõutud lunastada. 3. Moos. 27, 20—21. Pühade asjade vastu patustamise juhtumil pidi üleastuja maksma kindlasmääratud algsummale lisaks veel selle viienda osa ja andma preestritele. 3. Moos. 5, 16. Naabrile kahjutegemise korral, kus rikutud osa tagasiandmine ei olnud võimalik, kehtis käsk: „Siis peab võlg, mis Jehoovale pidi tagasi antama, preestri päralt olema.“ 4. Moos. 5, 8. Korrapärane templi maksumäär Iisraelis, mis oli pool seeklit iga hinge kohta „lepituse raha“, pidi tarvitama telgi teenistuseks, s. o. jumalateenistusel tulnud kulude katteks ja see ei saanud otseselt preestritele. 2. Moos. 30, 11—16. Peale ülal nimetatud sissetuleku-allikate oli veel palju väikesemaid sissetuleku-allikaid, missuguseid pole siin vajalik harutleda.

Siin loetletud sissetulekud olid lisaks küm-nise sissetulekuile, mis preestrid said. Kõike Iisraeli oli kästud kümnist maksta. 3. Moos. 27, 30—34. Too kümnis anti leviitidele ja see kuulus neile. 4. Moos. 18, 21—24. Kümnisest, mis levii-did said, pidid nad „sellest ohverdama Jehoova ülestõstmiseohvri, kümnise kümnisest“ ja pidid „sellest Jehoovale ülestõstmiseohvri andma preestri-le Aaronile.“ 4. Moos. 18, 26—28. On tõenäoline, et hilisemal ajal maksti kümnis ot-seselt preestritele. Heebr. 7, 5. Mõned on mõel-nud, et see algas umbes teise templi ajal, kui väga vähe leviite vangipõlvest tagasi pöördus ja kui tuli vajadus nende asemele palgata netimid, aga see ei ole täiesti kindel. Esra 8, 15—20. Mõ-nel juhtumil said preestrid rahvalt kümnise ot-seselt või kaudselt, ja kuna preestrid oli arvult vaid vähe, siis tõenäoliselt neist sissetulekualli-kaist jätkus rohkem kui oli vaja nende tarvidus-teks.

Preestrid olid Jumala töölised, jumalikult määratud Jumala ja inimeste vahendajad, eriliselt volitatud teenima altari juures ja pühamus. Sel ajal, kui raamatuid veel ei tuntud, nad ei olnud üksnes käsu seletajad (tõlgendajad),

vaid paljudel juhtumitel ainsaiks Jumala nõudmiste teadmise allikaiks. Nende läbi õpetati rahvale patu tundmist. Nende töö läbi õpetati rahvast kuidas läheneda Jumalale, kuidas võib saada andestust, kuidas palve saab Jumala meelepäraseks, kui nõudlik on käsk ja kuidas lõpuks armastus ja halastus võidavad. Terve lunastuseplaan paljastati neile nii palju kui seda oli võimalik ilmutada eeskujudes ja ohvrites. Iga tsermoonia otstarve oli nende meelde vajutada Jumala pühadust ja patu paratamatuid tulemusi. Samuti see õpetas neile imelist ettehoolitsust, mis oli valmistatud talle surmaga. Kuigi see oli surmateenistus, oli see siiski auline oma töötustes. See rääkis Lunastajast, pattude kandjast, koormakandjast ja vahemehest. See oli evangelium algidus.

Preestriametis seisid kolm asja silmapaistvalt esikohal: vahendamine, lepitus ja pühitsus, millest igaüks väärib erilist rõhutatumist.

Esimeses järjekorras olid preestrid vahendajaks. See oli väljapaistvalt nende töö. Kuigi patune tohtis tuua ohvri, ei võinud ta riputada verd ega põletada liha altariil. Ta ei võinud ka mitte süüa ettepanemisleibasid (vaateleibasid), suitsutada suitsurohtu ja isegi mitte korraldada lampe. Seda kõik pidi tegema tema eest keegi teine. Kuigi ta võis läheneda templile, aga ta ei tohtinud sisse astuda, kuigi ta võis tuua ohvri, aga ta ei tohtinud seda ohverdada, kuigi ta võis tappa talle, aga ei võinud riputada verd. Jumal oli temale kättesaadav ainult preesterkonna vahetluse läbi. Ta võis Jumalale läheneda ainult teises isikus. See kõik pidi tabavalt meelde tuletama seda tõsiasja, et ta vajab kedagi, kes tema eest kostaks, kedagi, kes vahendaks. Veel elavamalt võib seda meelde tuletada niisuguse oletatava juhtumiga:

Pagan, kes otsekoheselt soovis kummardada tõelist Jumalat, kuulis, et Iisraeli Jumal on õige Jumal, ja et Ta elab Jeruusalemma templis. Ta asus pikale teekonnale ja viimaks jõudis pühamu juurde. Ta oli kuulnud, et Jumal elab kõige pühamas paigas keerubite vahel ja ta otsustas sinna minna, et ta võiks kummardada Jumalat. Ta ei olnud veel saanud käia mõnda sammugi eesõues, kui teda peatab hoiatustahvel, mis talle ütleb, et ükski võeras ei tohi sellest mööduda, olgu siis kui ta riskib oma eluga. Ta on jahmatanud. Ta soovib kummardada tõelist Jumalat, kellest ta on kuulnud, ja talle on isegi öeldud, et Jumal soovib austust. Siiski on ta nüüd peatatud. Mis peab tegema? Ta küsib ühelt palvetajalt ja talle öeldakse, et ta peab muretsema enesele talle, enne kui ta võib läheneda Jumalale. Aega viimata muretseb ta enesele nõutud looma ja tuleb uuesti. Kas ta nüüd võib Jumalat näha? Talle öeldakse jälle, et ta ei tohi sisse astuda.

„Kuidas nii, milleks on tall?“ küsib ta.

„Selle peate andma preestriile ohverdamiseks.“

„Võin ma siis sisse astuda?“

„Ei, pole ühtki võimalust, et te iial võiksite templisse astuda ja Jumalat näha. See ei ole võimaldatud.“

„Aga mispärast ei või ma näha teie Jumalat? Ma soovin teda kummardada.“

„Ükski inimene ei või vaadata Jumalat ja ellu jääda. Ta on püha, ja ainult see, kes on püha, võib teda näha. Preester tohib minna templi esimesse osakonda, kuid veel sealgi on kate tema ja Jumala vahel. Ainult ülempreester võib seatud ajal astuda kõige pühamasse paika. Teie isiklikult sinna minna ei või. Ainus lootus on teil, et te saate kedagi, kes läheb teie eest.“

Mees on sügavasti liigutatud. Teda ei lubata minna templisse. Ainult see, kes on püha, võib seda teha. Tal peab olema keegi, kes teda vahendab. Õpetus vajub sügavasti ta hinge. Ta ei või näha Jumalat, tal peab olema vahendaja. Ainult sel teel võidakse saada pattude andestus ja tehakse lepitus.

Terve pühamu teenistus seisab vahendamise alusel. Isegi kui patune tõi talle ja kuigi ta tappis, võis teenistus olla mõjuv ainult vahendaja läbi, kes riputas verd ja palus ohvrit vastu võtta.

Teenistuse teine väljapaistev joon oli lepitamine. Patt lahutab Jumalast. See ongi see, mis tema palge meie eest peidab ja on põhjuseks, et ta ei kuule. Jes. 59, 2. Aga ohvri toomise läbi ja viirukisuitsus üles tõusvate palvete läbi võidi jälle läheneda Jumalale. Ühendus oli uuesti korda seatud ja lepitus saavutatud.

Nii kui vahendamine oli preestriameti peaesmärk, nii oli lepitamine ohvrite eesmärk, mis aasta jooksul iga päev toodi. Nende läbi seati uuesti korda sõbralik vahekord Jumala ja inimeste vahele. Patt oli lahutanud. Veri ühendas. See oli teostatud andestust sümboliseeriva teenistuse läbi. Mõte on see, kui terve kogudus oli patustanud ja oli toonud ohvrid oma patu eest, kui koguduse vanemad olid pannud oma käed ohvriloomale ja usus tunnistanud oma patud, „siis pidi neile andeks antama.“ 4. Moos. 4, 20. Jälle uus käsk, kui juht on patustanud, ja ta on teinud nõuete järele, „siis peab temale andeks antama.“ Salm 26. Samuti maksis see töötus igale koguduseliikmele. „Siis peab temale andeks antama.“ Salmid 31. 35. Patu läbi oli tulnud võõrdumine, aga nüüd on kõik andestatud.

Me oleme lepitatud Jumalaga tema Poja surma läbi. Rooma 5, 10. Lepitus on tehtud vere läbi. 2. Aja 29, 24. Pühamu esimesse osakonda läks preester iga päev Jumalaga rääkima. Seal oli püha viirukisuits, mis tungis isegi vaheriide taha — kõige pühamasse paika. Seal oli küünljalg selle võrdkujuna, kes on maailma valgus. Seal oli Issanda laud, mis kutsus osasaamisele, ja seal toimus vere riputamine. See oli koht, mis

Kuulutus noortele

NÕUANNE EKSINUD TÛTRELE.

Sinu kohta on möödunud aastatest üks kohutav aruanne, mis on avalik taeva Majesteedi ja lugematute puhtate, patuta inglite ees. Sinu mõtted ja teod, sinu erutatud ja pühitsematud tunded on võib-olla varjatud surelikkude silmade eest, kuid pea meeles, ka kõige tähtsusetuim ja igapäevaseim tegu sinu elus on avalik Jumala ees. Sinul on üks määrdunud aruanne taevas. Patud, mis sa oled teinud, kõik on seal üles kirjutatud.

Jumala meelepaha on sinu peal, ja kuigi sa tunded enda olevat hüljatud, sa siiski ei tunnista oma kaotust ja hävitatud olukorda. Mõnikord sa tunded südametunnistuse piina, aga sinu uhke ja isekas vaim peagi võidab selle, ja sina lämmatad südame-tunnistuse hääle.

Sina ei ole õnnelik, siiski sa kujutled, et kui sa saaksid piiramatult talitada oma soovide kohaselt, siis oleksid õnnelik. Vaene laps! Sa võtad niisamasuguse seisukoha, nagu Eeva Eedenis. Ta kujutles, et teda ülendatakse kõrgemale tasemele, kui ta vaid saaks süüa selle puu vilja, mida Jumal oli keelanud isegi puutuda, et ta ei sureks. Ta söi ja kaotas kõik Eedeni au.

Mõtete kontrollimine.

Sa pead kontrollima oma mõtteid. See pole kerge töö; seda ei saa teha ilma kindla ja tõsise jõupingutusega. Siiski, Jumal nõuab seda sinult; see tegevus lasub igal vastutusvõimelisel olevusel. Sina oled vastutav Jumala ees oma mõtete üle. Kui sa andud edevatele kujutlustele, lubades oma mõtteil elada ebapuhtate asjade juures, sa oled teataval määral niisama vastutav Jumala ees, nagu siis kui su mõt-

ted oleksid viidud tegudesse. Kõik, mis takistab tegudele asumist, on vaid võimaluse puudumine.

Õöd ja päevad unistada ning õhulossisid ehitada on paha ja ülimal määral hädasohtlik kalduvus. Kui kord juba alanud, on edaspidi võimatu katkestada seda kalduvust ja juhtida mõtteid puhtatele, pühadele ja ülevatele teemadele. Sa pead olema ustav valvur oma silmade, kõrvade ja kõige oma tundeduse üle, kui sa tahad kontrollida oma mõistust ja hoida ära asjatuid ning pahu mõtteid rikkumast sinu hinge. Ainult armu vägi võib teostada selle soovitava töö. Sina ise oled nõrk selles asjas.

Kirgede ja kalduvuste alistamine.

Sa oled muutunud isemeelseks, häbenematuks ja ülbeks. Jumala armul ei ole ruumi sinu südames. Ainult Jumala abi läbi sa võid jõuda seisukohale, kus võid saada Jumala armu ja muutuda õiguse tööriistaks. Jumal ei nõua sinult mitte ainult mõtete kontrollimist, vaid ka sinu kirgede ja kalduvuste valvamist. Sinu päästmine oleneb sinu valitsemisest nende asjade üle. Kired ja kalduvused on võimsad tegurid. Kui nad kasutatakse vääralt ja pannakse tegevusse ebaõigete tõukejõudude läbi, kui nad on valesti suunatud, siis on nad võimsad ruineerima sind ja jätma sind lebama viletsa vrakina, ilma Jumalata ja lootuseta.

Kujutlusi tuleb positiivselt ja püsivalt kontrollida, kui kired ja kalduvused on saanud ohtlikuks mõistusele, südametunnistusele ja iseloomule. Sa oled suures hädas, sest just nüüd sa oled valmis ohverdama oma igavised huvid kirgede altarile.

tõmbas Jumalale ligemale — ühendusse. Preestri teenistuse kaudu saadi andestus, tehti lepitus ja inimene toodi ühendusse Jumalaga.

Kolmas tähtis iseloomustav joon pühamu teenistuses oli pühitsemine või pühadus. Südames hoitud patud loovad vahemaa meie ja Jumala vahele (lahutavad Jumalast). Võõras võis tulla ainult teatavale kaugusele templi eesöues. Patukahetseja võis tulla altari juurde. Vahendaja preester võis astuda pühasse paika. Ainult ülempreester võis minna kõige pühamasse paika ja seda ainult kord aastas, pärast põhjalikke ettevalmistusi. Riidetatuna valgesse, tohtis ta värisedes läheneda Jumala troonile. Isegi siis pidi viirikisuits teda osaliselt varjama. Siin ta tohtis esineda mitte ainult andeksandmist otsiva patusena, vaid ta võis julgesti paluda pattude kustutamist.

Aasta läbi igapäevane teenistus oma sümbolsete talitustega esimeses osakonnas ei ol-

nud iseenesest veel täiuslik. See vajas täindust ja seda täiendati teise osakonna kaudu. Andestus on ainult pärast üleastumist. Kui patt on juba tehtud. Siis Jumal andestab. Aga oleks olnud parem, kui patt oleks jäänud tegemata. Selleks on vaja Jumala kaitsvat väge. Ainult patu andestamine pärast langemist ei ole küllaldane. Peab olema jõudu, et hoiduda patustamisest. „Mine, ja ära tee enam pattu“, see on võimalus evangeeliumi läbi. „Mitte enam pattu teha“ tähendab pühitsust. See on lunastuse lõplik eesmärk. Ilma selleta ei ole evangeelium täiuslik. Meil on vaja ühes Kristusega astuda kõige pühamasse paika. Mõned tahavad seda teha. Nemad järgivad Tallele, kuhu ta iial läheb. Nad saavad olema ilma veata ja kortsuta. „Nende suust ei ole leitud kavalust, nad on ilma veata Jumala aujärje ees.“ Ilm. 14, 5. Nemad lähevad usus pühamu teise osakonda.

Kirg saavutab võimu kogu sinu keha üle — milline kirg, millise ebapuhta ja hävitava loomuga! Andudes sellele sa kibestad oma vanemate elu, tood kurvastust ja häbi oma õdedele, ohverdada oma iseloomu, kaotad taeva ja õilsa igavese elu. Kas sa oled valmis seda tegema? Ma kutsun sind peatuma seal, kus sa just praegu oled. Ära astu enam järgmist sammu oma kangekaelsuses ja üleannetus suunas, sest sinu ees on viletsus ja surm. Kui sa mitte ei harjuta enesekontrolli oma kirgedele ja kalduvustele üle, sa kindlasti viid halba kuulsusse enese kõige

oma ümbrusega ja tood oma iseloomu peale teotuse, mis püsib kuni sa elad.

Sa oled sõnakuulmatu oma vanemaile, nipsakas, tänamatu ja pühitsematu. Need haletsemisväärased iseloomujooned on halva puu vilid. Sa oled pealetükkiv. Sa armastad poisse, sulle meeldib teha nad alati oma jutuaineks. „Sest mida süda on täis, sellest räägib suu“. Harjumused on saanud võimsaks juhiks sinu üle ja sa oled õppinud petma selleks, et teostada oma eesmärki ning läbi viia oma soove. — *Testimonies for the Church, II, lhk. 560—562.*

ISELOOMU TUGEVSUS KONFLIKTIDE LÄBI.

Esimesed kolmkümmend aastat Kristuse elus möödusid halva kuulsusega Naatsareti alevikus. Selle elanikud olid saanud rahva kõneaineks oma kurjuse tõttu, seepärast esitas ka Naatanael küsimuse: „Kas Naatsaretist võib tulla midagi head?“ Evangelistid ütlevad väga vähe Kristuse varajaseimaist eluaastaist. Paele lühikse aruande tema külastamisest Jeruusalemma ühes oma vanematega meil on vaid lihtne märkus: „Aga lapsuke kasvas ja sai tugevaks vaimus.“ „Ja Jeesus edenes tarkuses ja pikkuses, ja armus Jumala ja inimeste juures.“

Kristus on meie eeskuju igas asjas. Jumala ettenägevuse kohaselt ta pidi oma varajased eluaastad veetma Naatsaretis, mille elanikud olid niisuguse loomuga, et ta oli alati kiusatustele välja pandud, ja tal oli vaja valvata enese üle, et püsida puhas ja määrdumata keset nii palju pattu ja kurjust. Kristus ei otsinud ise enesele selle elamiskoha. Tema taevane Isa valis temale selle koha, kus tema iseloom pidi läbi katsutama ja rünnatama mitmesugusel viisil. Kristus oma noores eas allus karmidele kiusatustele, raskustele ja konfliktidele, et ta võiks arendada täiuslikku iseloomu, mis teeks tema eeskujuks lastele, noortele ja täisealistele. Lapsed ja noored on sageli säärases olukorras, kus nende ümbrus ei ole soodus kristlikuks eluks, ja kus nad üsna kergesti alistuvad kiusatusile, esitades sealjuures vabandusi oma patustamisele, et nende ümbrus olevat ebasoodus. Kristus valis tagasihoidlikkuse, ja tegevusrikkas elu-oludes, käed täis tööd, ta ei kutsunud esile kiusatusi, vaid hoidus eemale seltskonnast, mille mõju oli kuri. Kristus seadis oma jalad kõige konarlikumale teele, millel lapsi ja noori ikka ja jälle kutsutakse käima. Ta ei lubanud endale külluse ja loiduse elu. Tema vanemad olid vaesed ja nende olemasolu sõltus nende raskest päevatööst, seepärast Kristuse elu oli täis vaesust, enesesalgamist ja puudust. Ühes oma vanematega ta tegeles hoolsa töö juures.

Puhtus ei olene olukordadest.

Kedagi ei kutsuta kujundama kristlikku iseloomu halvemais olukordades kui seda meie Päästja pidi olema. Asjaolu, et Kristus elas kolmkümmend aastat Naatsaretis, mille kohta arvati imeasjaks,

kui seal peaks midagi head tulema, on etteheide noorile, kes on arvamusel, et nende kristlik iseloom peab kohanema vastavalt olukorrale. Kui noorte ümbruskond on ebameeldiv ja paha, siis paljud teevad sellest endale vabanduse oma kristliku iseloomu arendamisel. Kristuse eeskuju on etteheitaks sellele vaatele, nagu oleneksid tema järglased kohast, õnnest või jõukusest, et elada puhas elu. Kristus õpetab neile, et kuhu ka Jumala ettenägevus on neid kutsunud, seal teeb neid iga koht ja olukord ausaks ja alandlikuks kristlaseks.

Kristuse elu oli määratud selleks, et näidata, et puhtus, püsivus ja tublidus põhimõtteliselt ei olene elust, mis on vaba raskustest, vaesusest ja õnnetust olekust. Läbikatsumised ja ainelised puudused, mille üle paljud noored kaebavad, talus Kristus nurisemata. See põhimõte on vajalikem kogemus meie noortele nende iseloomu tubliduseks ja see teeks nad Kristuse sarnaseks — tugevaks vaimus vastu panema kiusatusile. Kui nad eralduksid nende mõjust, kes võivad neid juhtida eksiteele ja rikkuda nende meelsust, siis ei saaks nad kunagi ära võidetud saatana kurjast plaanist. Iga päev pöördudes palve läbi Jumala poole nad saavad tarkust ja armu, et kanda konflikte ja elu tegelikke karmusi ning tulla kõigest välja võitjana. Ustavus ja selge meel hoitakse alal vaid valvsuse ja palve läbi. Kristuse elu oli eeskuju püsivast energiast, mida ei saadud nõrgestada etteheidete, naeruvääristamise, ainelise puuduse ega kitsikuse läbi.

Nii peab olema lugu ka noortega. Kui läbikatsumised suurenevad nende üle, nad teadku, et Jumal proovib nende ustavust. Ja just sellel määral, kuidas raskuste ja pettumuste puhul säilitatakse iseloomu puhtus, nii tõuseb ka nende meeolekindlus, stabiilsus ja vastupanujõud, ja nad kasvavad tugevaks vaimus.—*The Youth's Instructor, märtsil 1872.*

Pigem surm.

Vali pigem vaesus, etteheide ja eraldumine sõprade poolt, vali ükskõik milline kannatus selle asemel, et rüvetada oma hinge patuga. Pigem surm kui Jumala käsu teotamine või üleastumine — peaks olema iga kristlase motto. — *Testimonies for the Church, V, lhk. 147.*

KIUSATUSELE VASTU PANNES.

Need, kes osa saavad jumalikust loomusest, ei anna teed kiusatusile. Vaenlane on töötamas kõige oma jõuga, et ära võita neid, kes püüavad elada kristlikku elu. Ta tuleb nende juure kiusatustega lootes, et nad alistuvad. Niimoodi ta loodab teha neid julgusetuks. Aga need, kelle jalad kindlalt asuvad Igaviku Kaljul, ei alistu tema võtetele. Nad meenutavad, et Jumal on nende Isa ja Kristus nende Avitaja. Päästja tuli meie maailma, et tuua igale rünnatule ja kiusatule hingele jõudu äravõitmiseks nii kui temagi on võitnud. Ma tean kiusatuse võimu, ma tean hädaohte, mis ootavad teel; aga ma tean ka, et on küllaldaselt jõudu varuks igal ajal nendele, kes võitlevad kiusatuse vastu.

Välidi kiusatused.

„Aga ustav on Jumal, kes ei lase teid enam kiusata, kui te suudate kanda, vaid ühes kiusatusega valmistab ka pääsu, nii et te suudaksite kanda.“ Aga ka meil on oma osa selles tegevuses. Meie ei pea end asetama otstarbetult kiusatuse teele. Jumal ütleb: „Minge ära nende keskest ja eralduge neist... ja ärge puutuge rüveda külge, siis mina võtan teid vastu ja olen teile Isaks, ja teie olete mulle poegadeks ja tütardeks.“ Kui meie võtame osa maailmalaste lõbustusist, kohandades end maailmalikele harjumusile, kui ühendades meie huvisid uskmatutega, me asetame oma jalad kiusatuse ja patu

teele, kuidas võime meie loota, et Jumal hoiab meid langemast?

Hoidu maailma rikkuva mõju eest. Ära mine ükskõikselt kohtadele, kus vaenlase seisukohad on tugevasti kindlustatud. Ära mine sinna, kus sind kiusatakse ja juhitakse eksiteele. Aga kui sul on viia mingi kuulutus uskmatule ja sa oled nõnda ligi Jumalale, et sa võid nendele rääkida sõna õigel ajal, siis sa võid teha töö, mis avitab neid ja austab Jumalat. „Mina ei palu mitte“, ütles Kristus, „et sa nad võtaksid ära maailmast, vaid et sa neid hoiaksid tigea eest.“ — *Review and Herald*, 14. aprillil 1904.

Kalduvuste võitmine.

Kui noored katsuvad pääseda saatana pilkude alt, siis ta kahekordistab kiusatusi. Arvestades noorte vilumatusega ja teadmatusega ta püüab tumestada erinevust õige ja vale vahel. Ta muudab ennast valguse inglaks ja meelitab lõbude lubamise läbi keelatud teele. Kui noored on harjutanud kalduvustele järeleandmist rohkem kui tööd ja tegevust, siis on neil raske ära võita kiusatusi. Nad ei näe hädaohtu selles, et anda üksainus kordki voli keelatud lõbustustele. Saatana mõju viib mässule iga uinuva kõlvatuse-elementi inimese südames. — *The Signs of the Times*, 19. jaanuaril, 1882.

PATU PETLIKKUS.

Miski asi pole ohtlikum kui patu petlikkus. Patt on maailma jumal, kes petab ja pimestab ning lõpuks viib hävingusse. Saatana ei ründa oma kiusatustega kohe avalikult. Ta maskeerib need kiusatused headuse sarnaseks. Ta segab lõbustustesse natuke õilsust, ning petetud hinged leiavad siis küllalt vabandust, et palju head olevat võimalik saada nendest osavõtmise läbi. See on vaid petlik osa. See on saatana maskeeritud pörgulik kunst. Meelitatud hinged, tehes ühe sammu, on valmis astuma ka järgmise. Palju meeldivam nendele on järgida oma südame kalduvustele, kui seista kaitseisukorras salakavala vaenlase meelituse vastu ja nõnda välja lülitada tema uus pealetung.

Oh, kuidas küll saatana valvab, et tema sööt võetaks õieti, ja kuidas ta soovib näha hingesid kõndimas teel, mille ta neile valmistanud! Ta ei soovita neil loobuda palvetamast ja osa võtmast usulise tegevuse vormidest, sest sel moel ta saab neid teha rohkem kõlvulisemaks oma teenistuses. Ta ühendab oma sofistlikud ja petlikud niidid nende kogemuste ja elukutsega, ning need isikud siis suurepäraselt edustavad tema tööd.

Enesevaatlemine.

On vaja põhjalikku enesevaatlemist ja põhjalikku läbikatsumist Jumala Sõna valgelt: Kas ma

olen südame poolest terve või kõdunenud? Kas ma olen uueks saanud Kristuses, või olen ma ikka lihalik südame poolest, ja olen vaid väliselt kaetud uue riidega? Vii ennast Jumala kohtu ette ja vaata ennast valguses, nii kuidas Jumal vaataks, kas sinu juures pole mõnd salajat pattu, mõnd ülekohut, mõnd ebajumalat, mida sa veel ei ole ära ohverdanud? Palu, jah palu ärdamalt kui kunagi oled palunud, et sind ei petetaks saatana salakavalusega, et sa ei muutuks tähelepanematuks ja ükskõikseks, ja toimiks usulisi talitusi vaid oma südametunnistuse rahuldamiseks . . .

Üks pattudest, mis kujundab ühe viimseaja märgi, on see, et niinimetatud kristlased on rohkem lõbustuste armastajad kui Jumala armastajad. Kohtle õieti enese hinge. Uuri hoolega. Kui vähe on neid, kes hoolsa enesevaatlemise järele võiksid üles vaadata taeva poole ja ütelda: „Ma pole mitte rohkem lõbustuste armastaja kui Jumala armastaja.“ Kui vähe võiksid ütelda: „Ma olen surnud maailmale; elu, mida ma nüüd elan, seda ma elan usus Jumala Pojasse. Minu elu on varjul ühes Kristusega Jumalas. Kui Kristus, minu elu, saab avalikuks, siis ka mina saan ühes temaga avalikuks kirkuses.“

Jumala armastus ja arm! Oh väärtuslikum arm, mis on kallim puhtamast kullast. Ta ülendab ja õilistab vaimu üle kõigi teiste põhimõtete. Ta tõstab

Misjonitöö aruanne

1. veerand 1940.

Usuühingud ja grupid	2															
	Liikmeid	Aruandjad	Aruandjate %	Hommiku-valve	Piibliaasta	Piiblitunde	Misjonikäike	Koosolekule toodud	Abistatud	Haigerav' kordid	Riideid	Toidetud kordi	Raamatuid	Traktaate	Ajakirju	Misj. kirju
Koogiste	11	11	100	11	2	22	80	—	—	—	—	—	—	—	75	4
V.-Rummu	12	12	100	8	2	165	35	11	297	98	12	7	—	—	19	—
V.-Kuuste	10	10	100	9	5	76	21	5	63	3	—	11	—	—	6	—
Misjonikool	29	28	96	13	10	44	150	25	23	3	—	1	—	—	—	1
Tapa	20	19	95	19	8	242	168	16	12	10	5	3	21	73	212	16
Sutlepa	5	4	80	—	—	19	8	—	—	2	—	—	3	—	81	1
Ahja	16	12	75	8	4	46	15	—	55	61	—	98	5	—	61	2
Paadremaa	16	12	75	12	—	111	10	3	70	30	—	55	2	—	—	—
Muhu	18	13	72	8	1	24	140	—	1	28	—	6	1	—	8	—
Kullamaa	14	10	71	8	4	38	2	6	73	7	1	6	2	2	10	3
Tallinn 3.	111	75	68	66	31	695	311	285	141	155	28	191	39	690	552	42
Alavere	11	7	64	6	3	48	3	3	1	—	—	—	1	—	19	1
Haapsalu	34	20	59	18	5	132	90	140	90	57	4	20	31	230	194	22
Jõgeva	22	13	59	13	6	44	26	5	23	24	3	20	3	9	11	2
Narva	125	74	59	61	16	406	515	234	131	91	24	132	40	39	295	62
Pärnu	96	56	58	48	14	365	343	113	131	77	48	51	53	49	198	35
Tallinn 1.	200	115	57	97	49	394	461	193	227	107	50	101	45	172	356	62
Halliku	11	6	55	10	—	15	14	6	35	23	—	—	—	—	80	—
K.-Kavastu	22	12	55	11	7	105	59	37	37	28	5	30	8	3	88	1
J.-Jaani	28	15	53	13	3	94	26	12	4	10	5	2	6	—	10	2
Nõmme	43	22	51	20	7	37	99	23	18	14	16	4	15	22	193	6
Türi	31	16	51	13	3	91	87	7	47	2	1	44	24	—	97	2
Pikavere	6	3	50	2	—	—	41	—	—	—	—	—	—	—	40	—
Lelle	8	4	50	3	—	21	48	—	8	3	—	—	10	10	60	—
Käru	14	7	50	6	5	35	46	6	3	—	—	9	—	—	5	—
Jõhvi	16	7	44	6	2	107	50	8	11	26	4	8	7	1	144	9
Rakvere	70	30	43	27	11	132	134	25	24	39	9	12	6	10	127	6
Määri	26	11	42	11	5	109	66	1	2	3	3	34	3	3	93	2
Tartu	306	122	40	78	31	1247	1435	449	558	278	93	402	122	302	624	64
Valga	50	20	40	20	10	38	61	86	—	39	24	30	15	10	80	35
Karja	24	9	37	3	2	15	3	10	1	1	2	—	—	—	18	—
Petseri	32	12	37	8	2	194	248	104	48	2	45	31	33	25	18	1
Vihula	11	4	36	—	—	3	—	—	2	—	—	—	—	—	22	—
Paide	29	10	34	8	—	63	66	7	8	12	—	14	1	375	6	1
Kärdla	21	6	28	4	—	59	13	4	57	1	2	10	13	45	134	15
Viljandi	33	9	27	—	—	115	108	72	46	8	5	—	1	—	67	4
S.-Jaani	26	6	23	3	—	30	29	11	8	7	10	—	—	—	45	10
Abja	10	2	20	—	—	10	5	—	—	10	—	2	4	—	10	15
Vändra	5	1	20	1	—	—	—	—	—	—	—	—	1	—	—	1
Kuressaare	52	10	19	6	2	75	13	3	5	6	—	—	10	41	86	—
Antsla	22	4	18	12	2	18	9	17	—	3	—	—	8	—	10	4
Tõrva	24	1	4	—	—	12	4	14	—	—	—	—	2	—	—	—
Emmaste	5	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—
Keilla	4	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—
K.-Nõmme	15	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—
Otepää	14	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—
Põltsamaa	57	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—
Rapla	12	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—
Sõrve	5	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—
Tallinn 2.	207	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—
Tallinn 4.	19	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—
V.-Roela	7	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—
Võru	31	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—
Västriku	3	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—
Liidu MV	—	7	—	7	1	152	86	42	70	58	7	—	98	161	190	14
<hr/>																
2019 847 42 677 253 5648 5128 1983 2330 1336 406 1334 634 2272 4344 445																

siidame ja kõik meeleliigutused taevani. Kuigi teised meie ümber võiksid anda maailmikule tühjusele, meil on ühendus taevaga, kust me ootame oma Õnnistegijat; hing ihkab Jumalalt andestust ja

rahu, õigust ja tõelist pühitsust. Lähikäimine Jumalaga ja ülevelsetele asjadele mõtlemine muudab hinge Kristuse sarnaseks.

Misjonipõllud

Loeng 1. juunil.

Kisendav vajadus Amazonase ääres.

Umbes kaks aastat tagasi elas siin üksilduses üks ristitud perekond, kes ootas meie külastamist. Raske ligipääsu tõttu jõgepidi ja teiste takistuste pärast olime sunnitud oma reisu ikka edasi lükkama. Nii möödus peagu kaks aastat enne kui võisime täita oma lubaduse. Seal ümbruses elav rahvas ootas aga igatsusega tõe kuulutust.

Kui me lõpuks oma aurupaadiga kohale jõudisime (See paik asus ligi 1500 klm. meie elukohast eemal), siis leidsime venna oma perega ja naabritega meid ootamas. Me tervitasime venna südamlilikult ja ütlesime, et me oleme nüüd lõpuks siia tulnud ja tahame siin pidada terve rea koosolekuid. Esimesel hetkel ta ei öelnud meile midagi. Siis rõõmsa näoilme asemel tema nägu muutus kurvaks ja ta silmist voolasid pisarad, kui ta ütles meile: „Vend, nüüd on hilja, liig hilja! Möödunud aastal olid siin paljud, kes olid huvitatud kuulma kuulutust; aga nüüd on hilja. Neid ei ole enam siin. Neist 500 perekonnast, kes siin järve ümber elasid, on veel ainult neli inimest elus. Teised kõik on surnud. Palavik võttis neilt elu. Polnud kedagi, kes oleks surnud maha matnud, nii oli olukord siin väga kole. Nii hävis siin järve ümber elav rahvas peaaegu viimse inimeseni.“

Veel praegu, kuna ma neid ridu kirjutan, kõlavad minu kõrvus sõnad: „Hilja, liig hilja! Nad on läinud jäädavalt!“ Ma esitan endale küsimuse: „Kes on selles süüdi?“ Oleksime möödunud aastal siia jõudnud ja neile tõe kuulutanud! Oh oleks meil ometi rohkem töölisi ja vahendeid! Meie vajadused on väga suured. Me vajame töölisi ja õpetajaid, et avada koole, kuid siiski meie suurimaks vajaduseks on arstlikud misjonärid, kes raviks haigeid ja samal ajal juhiks haiged Suure Arsti juure, kes on võimeline parandama hinge haavad. Mõelgem meile palvetes ja toetage meie püüdeid ka aineliselt.

L. B. Hallivell,
Põhja-Brasiilia unioni esimees.

Loeng 8. juunil.

Näljased lapsed.

Austraalia kui suurte võimaluste maa läänepoolses osas on maa-alasid, kus sajab väga vähe vihma. Mõnikord on järjest kaks või kolm aastat viljaikaldus ja vaesed maainimesed on mures kuidas saab ära elada. Kuid veel halvem kui toidupuudus on veepuudus.

Tihti peavad inimesed kas oma jõuga või eesli abil vett tooma kilomeetrite kauguselt. Kui kõik lombid ära kuivavad, siis peavad vee tooma kaugelt-kaugelt jõest. Mõnikord peavad inimesed oma kodud jätma ja teise kohta rändama. Nii mõnigi sureb toidu- ja veepuudusest ja väsides rännates põudsel maal.

Ühe niisuguse põua ajal tahtis üks perekond teise paika rännata. Lapsed olid jäänud nii nõrgaks, et ei jaksanud enam käia. Nad ei olnud enam mitu päeva õieti süüa saanud, ja vett oli väga napilt. Eeslite selga seoti korvid, milledesse pandi lapsed. Aga isa ja ema käisid jala.

Nad tegid kõik, et lapsi päästa näljasurmast. Oma suupala andsid nad lastele. Viimati ka ema jäi nõrgaks. Ta istus tee ääre maha ja käskis isal lastega edasi minna, et neid päästa. Isa läski edasi. Ka tema väsis ja istus maha, et puhata. Aga eeslid sammusid edasi kuni peatusid ühe maha ees tee ääres. Seal siis keegi mees leidis need lapsed korvis. Aga lapsed olid näljast ja janust surnud.

Leidja märkas, et vanemad on teele maha jäänud ja läks neid otsima, võttes kaasa toitu ja vett. Ta leidiski isa ja ema elus.

Palju häda on põhjustatud inimeste teadmatuses, kuidas oma elu korraldada ja tervist hoida. Misjoni ülesanne on neid inimesi aidata. Palugem selle rahva ja meie kaastöölise eest.

Loeng 15. juunil.

Arstliku töö vajadus Brasiilias.

Meie töö vajadused Lõuna-Ameerikas on üldse suured, siiski suurim neist on vajadus arstlike misjonäride järele. Meie töölised on viimasel ajal veendumusele jõudnud, et arstliku abistamise puudumine pidurdab evangeeliumi levitamist väga suurel määral. Siinne rahvas paneb tervisehoiule suurt rõhku, ja nad hindavad arstlikku misjonitööd kõrgelt. Külastades 1938. a. meie misjonipõlde Rio de Janeiro ümbruses me võisime selles veel veenduda. Meie sealne uniioni juhataja näitas meile maa-ala, millise nad juba tulevase koolimaja jaoks valmis vaadanud. See asub pealinna läheduses, seega kõigile kättesaadaval kohal. Nad loodavad kindlasti kasutada suvel kooliruume sanatooriumina, mis on neile aineliselt suureks toeks.

Divisjoni nõukogu otsustas ühel häälel annetada 1940. aasta teise veerandaasta 13. hingamispäeva anded Brasiilia arstliku misjonitöö toetamiseks. Palume iga hingamispäevakooli liiget ja sõpra aidata meid selles vajalikus ja kasulikus töös.

H. O. Olsen,
Lõuna-Ameerika divisjoni sekretär.

Kas sinu koht pole siin?

„Meie läheneme nobedate sammudega kõikide asjade lõpule. Meie töö peab olema trükkida ja laiiali laotada selle aja tõde sisaldavaid raamatuid ja lehti.“ *Tunnist. VIII, lhk. 89.*

Inimesed küsivad, mis tähendavad praegused sündmused, mis toob tulevik, kas tuleb veel rahu; nad küsivad, kas maailm on arenenud maailma-ruumi tolmust, ja tahavad vastust kuidas võib pääseda ning jõuda paremasse ellu. Neile küsimustele võib vastata adventkirjandus — „selle aja tõde sisaldavad raamatud.“ Kes peab aga viima seda kirjandust inimestele? Kas ei tunne sina südames kohustust olla selles töös?

Külastasime oma töös kohtunikku, kes oli suure mõtlemisjõuga ja avara silmaringiga keskcaline härra. Esitasime meie ajakirja. Ta ütles, et ei lugevat adventistide kirjandust, kuna aega olevat vähe ja isegi juriidilisi kuukirju ei saavat lugeda. Ütlesime, et meie kuukiri vastab paljudele rasketele küsimustele, mida mujalt ei leia. Kohtunik oli huvitatud jutuaajamisest meiega ja küsis palju, kuna pidime olema valmis vastama lootuse pärast, mis meie sees on.

„Teadus ütleb, et maailm on arenenud tuhandete aastate kestel. Kuidas usute Teie?”

„Usun, et Jumal lõi selle kuue päevaga oma sõna läbi.“

„Kuidas võib see olla, kuna inimene on nii peene organismiga?”

„Inimese kui looduse krooni valmistas Jumal mullast oma kätega, ja kui kõik oli valmis, puhus ta elavat õhku ta ninasse ning inimene sai elavaks.“

„Kas ta valmistas nii ka vasika ja muu maailma?”

„Ei. Vasika ta lõi sõnaga.“

„Kuidas võis Jumal säärase hiigeltöö teha ainult sõnaga? Siis pidi keegi ikka seda täitma?”

„Praegune teadus vastab juba osaliselt ka sellele. Meil on küllalt juba robotte, mille membraani sisse võib öelda: „Tere!“ ja robot vastab, tõstab käe tervituseks ning avab ukse. Kas me usume, et kõikvõimas Jumal ei suudaks rohkem kui väeti inimene?” —

Meie kõnelesime umbes tund aega ja võisime nii tunnistada tõest, mis Jumal meile oli usaldanud. Kohtunik tänas huvitava kõneluse eest ja ütles lõpuks: „Meie oleme lühikese ajaga rohkem rääkinud, kui õpetaja kantslis kümne aasta jooksul. Olete õnnelik, et Teil on usk.“

Soovitasime tal tellida „Meie Aeg“, mis vastab veel paljudele nüüd pooleli jäänud küsimustele. Ta tellis aastaks.

„Kes tahab nüüdsel ajal minna leeri taha ja täidetuna Püha Vaimu väega kanda teotust

Kristuse pärast, lahti lüüa rahvale Pühakirja, kutsudes neid ümberpöörmisele?“ *Kolp. käsir., lhk. 26.*
V. Viirsalu.

HINGAMISPÄEVAKOOLI ARUANNE

I. veerand 1940.

Hingamispäeva koolid	Koguduse liikmeid	Kooli liikmeid	Keskmine osavõtt	Osavõtu o/o	Alati kohal	Igapäev õpetüki õppinud ja alati kohal
Antsla	22	13	22	169	7	—
Tõrva	24	26	40	154	1	—
Lelle	8	7	10	143	5	1
Türi	31	30	37	123	5	1
Petseri	32	34	40	117	—	—
Valga	50	38	42	110	7	—
Ahja	10	12	13	107	13	—
Kullamaa	14	16	17	106	4	4
Tapa	20	21	22	105	16	14
Põltsamaa	57	62	63	101	60	—
Halliku	11	11	11	100	6	—
Paadremaa	16	15	15	100	5	—
Karja	24	21	20	95	1	—
Ahja	16	16	15	94	—	—
Vihula	11	14	13	94	2	—
Viljandi	33	26	24	92	9	—
Jõgeva	22	22	21	91	7	7
Kärdla	21	11	10	91	6	—
V.-Kuuste	10	11	10	91	6	—
V.-Roela	7	7	6	86	6	—
K.-Kavastu	22	20	17	85	2	—
Pikavere	6	6	5	83	3	—
Nõmme	43	28	23	82	—	—
V.-Rummu	12	15	12	80	11	—
Sutlepa	5	5	4	80	4	—
Tartu	306	248	198	79	46	—
Tallinn 2.	207	166	132	79	35	—
J.-Jaani	28	40	30	75	8	—
Pärnu	96	103	77	74	21	—
Rakvere	70	56	40	71	15	—
Tallinn 3.	111	120	85	71	23	—
Haapsalu	34	37	26	70	3	2
Tallinn 4.	19	16	11	69	4	—
Määri	26	22	15	68	12	—
Narva	125	116	78	67	20	5
Tallinn 1.	200	234	152	65	28	7
Koogiste	11	11	7	64	5	—
Vändra	5	8	5	62	—	—
Jõhvi	16	17	10	59	10	—
Käru	14	17	10	59	—	—
Paide	29	24	14	58	13	—
K.-Nõmme	15	13	7	54	1	—
Muhu	18	18	9	50	—	—
Võru	31	24	11	46	—	—
Alavere	11	11	5	45	4	—
Emmaste	5	6	—	—	—	—
Keila	4	4	—	—	—	—
Kuressaare	52	42	—	—	—	—
Otepää	14	13	—	—	—	—
Rapla	12	15	—	—	—	—
S.-Jaani	26	31	—	—	—	—
Sõrve	5	5	—	—	—	—
Kõoküla	6	6	—	—	—	—
Västriku	3	4	—	—	—	—
	2019	1929	1509	78	434	41

Paneme tähele

Meil on soov seisma jääda Jumala kohtu päeval. Seepärast tuleb tähele panna, mis on Jumala tahtmine ja kuidas meie elame.

Taavet räägib mõtlemapanevad sõnad:

Jehoova, kes tohib võöraks tulla sinu telki? Kes võib asuda su pühalmael?

Kes täieline on ja õigust teeb ja oma südames räägib tõtt; kes keelt ei peksta, oma sõbrale kurja ei tee ega laimamist tõsta oma ligimese peale; kelle silma ees on see põlatud, keda mikski ei pandud [keda Jumal on põlanud], ja kes austab Jehoova kartjaid; kes enese kahjuks vannub, ja sellest ei tagane; kes kasu peale ei anna oma raha ega võta meelehead süütu vastu. Kes seda teeb, ei see kõigu elades. Laul 15.

M. L. Andreassen kirjutab oma raamatus „Lunastus“, millised on viimse koguduse ustavad:

— Me elame taevase templi puhastamise suurel ajajärgul. Iga patt peab üles tunnistatama ja usus saadeta juba ettekohtusse. Kui Ülempreester astub kõige pühamasse paika, siis Jumala rahvas seisab silm silma vastu Jumalaga. Nad peavad teadma, et iga nende patt on üles tunnistatud, et ühtki patuplekki ei ole nende küljes. Templi puhastus taevas on olenev Jumala rahva puhastusest maa peal. Kui tähtis siis on, et Jumala rahvas oleks püha ja veata! Nendel peab olema iga patt kustutatud, et nad võiksid jääda seisma Jumala palge ees ja jääda elama hävitava tuleleegi juures. (Lhk. 66.)

Kõige suurema tähtsusega sündmus pole mitte inimese õndsakssaamine, kuigi see näib nii tähtsana. Kõige tähtsam sündmus on Jumala nime puhtaks tegemine saatana valedest süüdistustest. Võitlus on lõpukorral. Jumal on valmistanud oma rahva viimseks suureks võitluseks. Saatan on samuti valmis. Otsustus on meie ees, ja see otsustatakse Jumala rahva elu läbi. Jumal toetub neile, nagu minevikus Hiibile.

On imeline eesõigus sellele rahvale oma tunnistuse läbi aidata õigeks mõista Jumala nime. On imeline, et meid lubatakse tunnistada tema eest. Siiski ei pea iial unustatama, et see on tunnistus eluga, mitte ainult sõnadega. (Lhk. 65.)

Lõpuaaja koguduses annab Jumal lõpliku tõenduse, et inimesed võivad pidada Jumala käsku ja saavad elada patustamata. (Lhk. 63.)

Elu ei oleks kindel taevaski, kui seal lubatakse elada kellelgi, kes vihkab oma venda või ligimest. Sellistes olukordades rahu

ja kooskõla oodata oleks asjata. Inimesed on küllalt näidanud, et vihkamine viib tapmiseni; rohkem tõendus selleks ei ole vaja. Kui Jumal soovib rahulikku taevast, siis ta peab sealt välja jätma tapjad. See tähendab, et taevast peavad välja jääma kõik need, kes kedagi vihkavad.

Ainus mõjuv vastuabinõu vihale on armastus. Ainult see, kes armastab, on kaitstud hädaohu eest. Armastuse puudumine tähendab vihkamise tekkimist varem või hiljem. Sellest järeldades on armastus eluseadus. Ainult see, kes armastab, on kooskõlas Jumala käsuga ja ainult tema omab õiguse elamiseks. Kes kannavad eneses viha, need rikuvad eluseadust. (Lhk. 73.)

Vend Ed. Mägi kirjutab „Meie Ajas“ artiklis „Uus inimene“:

— Inimene on loomult patune. „Kõik on pattu teinud ja on Jumala aust ilma.“ Patustamise järele sai inimese loomus patuseks.

Kui Jumal lõi inimese, lõi ta tema ausaks, süütuks ja puhtaks olevuseks. Inimene oli Jumala sarnane füüsiliselt, vaimselt ja hingeliselt. Patusse langemine viis inimese kuradi meelevalla alla. Inimene kaotas Jumala lapse õigused. Ta kaotas kodu, paradiisi, ja sellest ajast peale on ta eksimas maailmas.

Jumal tahab inimest päästa ja soovib, et langenud inimene saaks jälle tema lapseks. Ta soovib teha sellest „vanast inimesest“ „uue inimese“.

Jumal on töötanud inimest päästa patust. Selleks ta andis oma Poja. Inimese osa on usk Jumala töötustesse ja tahtlik meel alistuda Jumala nõuetele.

Inimene peab tundma, et ta on patune ega saa kustutada oma minevikku ega muuta oma südant, veel vähem pesta ise ennast puhtaks oma pattudest. Inimene peab uskuma Jumala töötusi, kes on lubanud teha kõik Kristuse läbi. Kui inimene usub seda töötust, siis Jumal andestab talle mineviku ja puhastab teda ja teeb ta uueks.

Inimene, kelles tekib usk Jumala töötustesse, ärkab patuunest; ta tunneb oma hukuvat olukorda, ta tuleb enesetundmisele. Ärkamine pole mitte mingi tunnete ülehoovus ega mingi ekstaasi sattumine, vaid ta on patu tundmisele tulemine Püha Vaimu läbi, kes on saanud ruumi inimese südames. Ta mõistab, et „vana inimene“ peab hukkuma, ja ta otsib pääseteed ellu.

Meele parandamine järgneb ärkamisele. Patu tundmisele tulek ei tee kedagi paremaks, kui ta ei paranda oma meelt ega pööra patu teelt.

Meeleparandus viib inimese pattude ülestatumisele. „Kui me ütleme, et meil ei ole pattu, siis me petame isendid ja tõde ei ole meie sees. Kui me oma patud üles tunnistame, on tema ustav ja õige, nii et ta meile annab patud andeks ja puhastab meid kõigest ülekohtust.“ Inimene peab oma patud tunnistama Jumalale, kes ainsana võib andestada. Kui aga ollakse eksinud ligimese vastu, siis tuleb patt ja ülekohtus tunnistada oma ligimesele, tuleb andeks paluda, ja kus iganes võimalik oma süütegu heaks teha.

Uuesti sündimine toimub vaid siis, kui kogu inimene on valmis ennast üle andma Jumalale.

U e e s t i s ü n d i n u d i n i m e s e m õ i s t u s o n v a l g u s t a t u d . Tema juures on toimunud apostli sõnad: „Teil tuleb enesest ära heita endise elu poolest vana inimene, kes ennast hävitab, järgides petlikke himusid, ja saada uueks oma meelega vaimus, ja rõivastuda uue inimesega, kes Jumala sarnaseks on loodud tõeliku õiguse ja pühaduse sisse.“

Paneme veel tähele eelmises „Misjoniteadetes“ avaldatud vend Ed. Mägi kirjutusest „Tempel“:

— I h u - j a h i n g e t e m p e l . Selle all on mõeldud füüsiline ja vaimne inimene. Kristus õpetas nii: „Lammutage see tempel, ja ma püstitan ta kolme päevaga . . . Ent tema rääkis oma ihu templist.“ Tema ihu ja hing on sümboolne Jumala tempel. Iga inimene, kristlane, peab olema sümboolne tempel ja sümboolne ohver. Pühas koguduses ehk templis peab olema püha ja puhas ohver ja seda on iga aus liige koguduses. „Mina manitsen teid nüüd, vennad, Jumala suure südamliku halastuse tõttu andma oma ihud elusaks, pühaks ja Jumala meelepäraseks ohvriks. See olgu teie mõistlik jumalateenistus.“

Inimese ihu ja hing on sümboolne tempel ja seal ohverdatakse tema anduvus kui vaimulik ohver Jumalale. Kui kellegi ihu ja hing ei ole Jumala tempel, siis on ta saatana tempel. I h u t e m p l i p ü h a p a i k o n s ü d a , h i n g , s e e s m i n e i n i m e n e j a s e e s m i n e t õ u k e j õ u d , t a h e j a s u u n d . Kui see on tõesti püha, on kogu ihu püha.

Ihutempli kõige pühamas paigas, hinges peavad olema altarisid. Seal võivad olla altarisid Jumalale, pühad altarisid; aga seal on ka paljude juures rüvetatud altarisid. „Need, kes ütlevad Jumalateenivat ja ometi ei tee edusamme oma usulises teadmises ja valguses, on kristlased vaid nime poolest. Nende hingetempel on täidetud rüvetatud altareist. Kergesisuline ja labane kirjandus, tühised, aegaraiskavad keskustelud ja maailmalikud lõbustused vallutavad meeled nõnda täielikult, et sinna ei jää enam ruumi Jumala sõnale. Maailmalikkus, kergemeelsus ja uhkus

võtavad selle koha hinges, mille Kristus oleks pidanud endale saama.“ E. G. White, „Messages to Young People“, lhk. 66.

Kui ihu- ja hingetempel on puhas, siis tuleb sinna elama Püha Vaim. „Eks teie tea, et olete Jumala tempel ja et Jumala Vaim elab teie sees? Kui keegi rikub Jumala templi, selle rikub Jumal; sest Jumala tempel on püha, ja seesama olete teie.“ Inimene on sümboolne Jumala tempel, ja Jumal nõuab aru inimeselt, kuidas ta käitub Jumala omaga. Rasked karistused toob looduseadus, mille läbi Jumal töötab, nende peale, kes rikuvad Jumala sümboolset templi — oma ihu ja hinge, — mis peaks olema Püha Vaimu tempel.

Toome veel tähtsaid mõtteid M. L. Andreaseni kirjutusest „Ohvrisüsteem“, eelmises „Misjoniteadetes“:

— Aadam ei mõistnud täiesti, mis ta oli teinud või millised saavad olema tema sõnakuulmatuse tulemused. Jumal oli talle öelnud, et patustamine toob surma, „sest mil päeval sina sest sööd, pead sa surma surema.“ Aga Aadam ei olnud veel surma näinud, ja tal ei olnud ettekujutust, milles see seisab. Et teha mõistetavaks patu olemust, selleks laskis Jumal Aadamal ja Eeval ennast katta ohverdatud looma nahkadega. Aadam, nähes esimest korda suremist, pidi olema tõsiselt vapustatud patu koledusest.

See kujutus, et Jumal valmistab kehakatte oma lastele, kuna nad pidid oma kodunt lahkuma, ilmutab Jumala armastust omaste vastu ja tema õrna hoolitsust nende eest, isegi siis, kui nad on patustanud.

Jumal ei jätnud Aadamat lootuseta seisukorda. Ta ei töotanud mitte ainult, et „maailma algusest ära tapetud“ tall peab tema eest surema ja seega tegeliku lunastuse tooma, vaid ta töötas ka teda aidata patule vastu seista ja temale anda võime pattu vihata. „Ja ma tahan vihavaenu tõsta sinu ja naise vahele, sinu seeme ja tema seemne vahele.“ Seda kirjakohta tõlgendades, ilma et tõde selle läbi kannataks, võiksime lugeda: „Ma tahan vihavaenu tõsta kurja vastu teie südames.“ See vihavaen on oluline meie lunastamiseks. Inimlikult vaadates ei ole ükski inimene kindel ehk hädaohuta niikaua kui ta armastab pattu oma südames. Ta võib küll kurjale vastu panna, aga kui ta oma südames armastab pattu ja kaldub selle poole, siis ta ei ole mitte kindlal alusel. Kristusest on öeldud: „Sa armastasid õigust ja vihkasid ülekohtu.“ Ebr. 1, 9. On tähtis õppida kurja vihkama. Esimene töötus Piiblis on töötus patu vihkamiseks. Ainult siis, kui patu olemus saab meile selgeks ja kui õpime vihkama kurja, võime olla kindlad. Kristus ainult ei armastanud õigust, vaid ka vihkas ülekohtu.

— — —

Paneme tähele neid eeltoodud väljavõtteid. Kingime igale sõnale tähelepanu, et me neist aru saame. Need on kirjutatud Jumala sõna vaimus. On selge, et Jumal tahab meid näha teatavas olekus, ja nimelt niisuguses kehalises seisundis, mis on loomupärane, õige, nii kuidas me võime olla Jumalast olenevad. Mis on selle õige seisundi vastane, see on patt. Nagu juba öeldud, meie olemus on patune, aga võib ka patune seisund saada ära hoitud. Selleks on tarvis mõista mis õieti on patt, et võiksime pattu vihata ja patust hoiduda ning nõnda oma kutsumuse kinnitada — Jumala nime austada ja Jumala õigust tunnustada. Nägime, et rikutud eluviisidega teeme pattu, aga niisama pattu teeme halbade mõttekalduvustega nagu seda on viha, kadedus, kohtumõistmine teiste peale. Katsugu igaüks läbi ennast, et ta ka nendes viimastes küsimustes pattu ei teeks. Selleks õpitagu tundma oma sise maailma, sest valgus seisab enesetundmises. Kes ei näe ennast sisse, ei see veel teagi, mis on patt. Usupunktid võib ta küll täita, aga oma hinges, oma mõtte ja tundeelus on ta veel loomuvastane ja seega alles pattude sees.

Käesolevate ridade kirjutaja on avaldanud meie noorte ajakirjas „Juhised noortele“ artiklis „Vaimulik inimene“ järgmist:

— Kui tahame mõista Pauluse sõnu, siis peame ka iseennast vaatlema. Kes olen mina? Missugune olen mina? Meil ei ole tarvis ennast vaadelda sellest seisukohast, kuidas teised mind näevad, kuidas ma väliselt olen. Vaid on tarvis vaadelda kuidas ma endale sisemiselt olen. Kuidas ma olen endale mina.

Seda olekut, kuidas me teadvuse tõttu oleme, tähistatakse sõnaga hingeline. Elav keha saab teadvusest liigutatud. Meie keha, kui ta on liigutatud, ja kui me neid liigutusi tajume, on hing. Elav keha on hing. „Nõnda sai inimene elavaks hingeks.“ Me oleme hingeline, kui meil on rõõm või mure, kui me oleme õnnelikud või pettunud. Me räägime hingelisest tasakaalust, või jälle hingelisest raskusest ja kannatusest.

Niisiis oma mina tunnetades inimene muutub oma olemises nagu mingi lai veteväli, mis võib olla rahulik, aga ka hiiglates tormides.

Kui me oleme oma mina tunnetanud, siis me ei ole veel õieti midagi tunnetanud. Oleme ainult hingeliseks saanud. Me paneme siis enda ainult lainetama. Nõnda on inimestega, kes ennast rõhutavad. Nad ei tea veel midagi sellest, kuidas nad võiksid oma laineid tagasi hoida või tekkinud laineid vaikima panna. Kas me ei näe, kuidas inimesed on enesele mina, aga nad ei saa enesest

jagu. Nad ei mõista enesest veel tõeliselt midagi. Inimene on oma sisemisest hajutatud. See on see pimeduse seisukord, millest Paulus ja üldse prohvetid, apostlid ja Kristus räägivad. Inimesel ei ole mingit selgust enese üle. Ta saab liigutatud. Ta tegutseb siis kas oma lõbu- või norutundest. Ta armastab ennast, ta muutub haavunuks, kannab viha, või otsib meelelisi lõbusid. Need kõik on pimeduse teod. Sest see inimene on ainult hingeline. Paulus ütleb niisuguse hingelise inimese kohta, et ta on lihalik.

Paulus on enese ära tunnud. Ta ütleb, et ta talitseb oma ihu. Ta seletab enesele ära oma hinge, s. o. tunnete püüdlused. Ta näeb enda läbi. Aimab milline mõttesuund võib tekitada tormi, ja ümberpöörduvalt milline loob rahu, tundelise tasakaalu. Ta talitseb oma ihu... See on vahe tegemine, see on abinõude väärtuse kaalumine, hea ja halva üksteisest eraldamine, heade abinõude omaksvõtmine ja halbade abinõude ärälükkamine. Ta tegutseb selge mõistusega. Ta teeb vahet hea ja halva vahel. Ta on olukordadesse ja asjadesse sissenägija.

Paulus teeb vahet: ühed inimesed on lihalikud, teised vaimulikud, vaimsed. Ühed ei mõista midagi, teised mõistavad kõik. „Lihalik inimene ei või kätte saada, mis Jumala Vaimu asjad on.“

Jumal tahab, et me tasakaalu seisundi kätte saame. Siis oleme Jumala lähedal. Siis alles võime ära tunda kuidas meie elu oleneb Jumalast. Aga see tasakaaluseisund ei saagi muidu olla, kui me oleme vaimsed, see tähendab — kõigesse sissenägijad, õige seisukorra, tõe tundjad.

Kui meis on rõhutatud hingeline osa, kuidas see meie vaimsust takistab! Sest mida võime meie ärevad olles saavutada, või mis head asja me võime korda saata, kui me ihades põleme! „Himud sõdivad vaimu vastu.“ „Te olete lihalikud, kui teil on riidu eneste keskel.“ Aga: „Vaimu kasu on armastus, rõõm, rahu, pikkmeel, heidus, headus, truudus, tasandus, kasinus.“

H. Pilt.

SPA Eesti Liidu

aastapeakoosolek

ja noorte kongress peetakse Tallinnas 11.–16. juunil s. a. Ava koosolek 11. juunil kell 8 õhtul. Väliskülastajateks on G. A. Lindsay — Stokholmist, J. Oltins — Riist, A. Jurkevics — Riist.

Tulge kõik konverentsile!

Wäljaandja: SPA Eesti Liit. Toimetaja ja talitus: Merepuiestee 14-a, Tallinn.

Wastutaw toimetaja: M. Bärengrub. Abitoimetaja: S. Pilt.

Tellimishind: Üksiknumber 15 senti, poolaastas 75 senti, aastas 150 senti. Posti jookswa arwe 192.

„Kirtrükk“, Tallinn, Räägu 4.

30. mail 1940.

Siind 15 senti.